

Sygn. akt III AUa 1594/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Monika Kowalska
Sędziowie:	SSA Marta Fidzińska - Juszcak SSA Jolanta Frańczak (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Dorota Stankowicz

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2014 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **P. Ś.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.**

o wysokość emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy P. Ś.

od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu Wydziału IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 29 kwietnia 2013 r. sygn. akt IV U 1123/12

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 1594/13

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Nowym Sączu wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2013 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy P. Ś. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w N. z dnia 27 sierpnia 2012 r. mocą której odmówiono wnioskodawcy ponownego ustalenia podstawy wymiaru emerytury z kolejnych 10 lat kalendarzowych z okresu od 1964 – 1973, albowiem ponowne przeliczenie wysokości podstawy emerytury z kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w okresie ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie renty, jest możliwe wówczas, gdy podstawa wymiaru emerytury została ustalona od podstawy wymiaru wcześniej przysługującej renty, zaś emerytura wnioskodawcy decyzją organu rentowego z dnia 11 maja 2011 r. została ustalona na nowo w myśl art. 15 w związku z art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca P. Ś., ur. (...), pobiera emeryturę od dnia 1 maja 2000 r. do wyliczenia, której Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. decyzją z dnia 23 maja 2000 r. przyjął podstawę wymiaru pobieranej wcześniej renty z tytułu niezdolności do pracy, ustalonej od wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia w wysokości 183,27%, obliczonego na podstawie wynagrodzeń z lat 1978 – 1980. Świadczenie wyniosło wówczas kwotę 1.155,10 zł. Wysokość emerytury wnioskodawcy nie była ustalana od kapitału początkowego a ponadto wnioskodawca nigdy nie miał ustalonego kapitału początkowego jako osoba urodzona przed dniem 31 grudnia 1948 r. Decyzją z dnia 11 marca 2004 r. organ rentowy, uwzględniając wniosek P. Ś., przeliczył w części socjalnej pobieraną przez niego emeryturę od dnia 1 października 2002 r. od kwoty bazowej obowiązującej na dzień nabycia uprawnień emerytalnych – maj 2000 r.- wynoszącej 1.327,44 zł. Pismem z dnia 23 listopada 2009 r. wnioskodawca wystąpił z kolejnym wnioskiem do organu rentowego o obliczenie wysokości podstawy wymiaru emerytury przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dacie nabycia przez niego prawa do emerytury do całości świadczenia. W rozpoznaniu tego wniosku decyzją z dnia 11 grudnia 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. przeliczył emeryturę, przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalił na 153,41%. Świadczenie emerytalne zostało przeliczone zarówno co do części socjalnej, jak i stażowej od kwoty bazowej 1327,44 zł, obowiązującej w dacie nabycia przez wnioskodawcę prawa do emerytury. Podstawa wymiaru po waloryzacji wyniosła kwotę 3.047,63 zł, a wysokość świadczenia stanowiła 1.756 zł. Z uwagi jednak na fakt, że wysokość obliczonego w ten sposób świadczenia była niższa niż świadczenia dotychczas wypłacanego, organ rentowy wypłacał wnioskodawcy nadal emeryturę w dotychczasowej wysokości ustalonej od podstawy wymiaru renty. Kolejny wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury ze zmianą wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wnioskodawca złożył do organu rentowego w dniu 8 marca 2011 r., przedkładając dokumenty potwierdzające wysokość osiągniętych przez niego zarobków w latach 1964 -1985. Po rozpoznaniu powyższego wniosku decyzją z dnia 11 maja 2011 r. organ rentowy dokonał ponownego obliczenia wysokości emerytury w oparciu o art. 15 ust. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia wnioskodawcy, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 168,02 %. Świadczenie przeliczone zostało w całości od kwoty bazowej 1327,44 zł. Odwołanie od powyższej decyzji wniósł wnioskodawca kwestionując wysokość przyjętych przez organ rentowy wynagrodzeń za lata 1971 – 1972, 1974 – 1976. Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Nowym Sączu wyrokiem z dnia 2 grudnia 2011 r. (IVU 855/11) umorzył częściowo postępowanie w zakresie przyjęcia do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury kwot deputatu węglowego, albowiem wnioskodawca cofnął w tym zakresie odwołanie, a w pozostałym zakresie odwołanie oddalił. Apelację wnioskodawcy od tegoż wyroku oddalił Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 5 czerwca 2012 r. (III AUa 170/12) dokonując między innymi oceny prawidłowości niezastosowania wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 183,27 % ustalonego na podstawie wynagrodzeń z lat 1978 – 1980 i sposobu obliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie wynagrodzeń z 20 najkorzystniejszych lat podlegania ubezpieczeniom społecznym. Następnie zaskarżoną decyzją z dnia 27 sierpnia 2012 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy przeliczenia wysokości jego emerytury na podstawie wynagrodzeń z 10 kolejnych lat kalendarzowych z okresu 1964 – 1973, albowiem nie przypadły one w okresie ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok kalendarzowy, w którym wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie emerytury.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności wskazał, iż przedmiotem postępowania było ustalenie czy istnieją przesłanki do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury P. Ś. przy uwzględnieniu wynagrodzeń z kolejnych 10 lat kalendarzowych, a to z lat 1964 – 1973, gdzie jako podstawę prawną zgłoszonego żądania wnioskodawca powołał art. 174 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 187, poz. 1112) zgodnie z którym podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r. Sąd Okręgowy zaakcentował przy tym, że kapitał początkowy jest ustalany dla wszystkich ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem 1 stycznia 1999 r. opłacali składkę na

ubezpieczenie społeczne a także dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. a przed dniem 1 stycznia 1969 r., którzy spełniają warunki do emerytury przewidzianej dla najstarszej grupy wiekowej. Ustawa emerytalna w art. 55 przewiduje także możliwość przyznania nowej emerytury niektórym ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., jeżeli osiągną wiek emerytalny, wynoszący dla kobiet 60 lat, a dla mężczyzn 65 lat oraz udowodnią okresy składkowe i nieskładkowe w wymiarze 20 lat – kobiety i 25 lat – mężczyźni, kontynuują ubezpieczenia emerytalne i rentowe, po osiągnięciu wieku wskazanego w pkt 1, po raz pierwszy wystąpią z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r. Sąd Okręgowy uwypuklił, że w rozpoznawanej sprawie wnioskodawca urodził się (...) i od dnia 1 maja 2000 r. pobiera nieprzerwanie emeryturę. Stąd w jego przypadku nie ma możliwości wyliczenia kapitału początkowego, albowiem nie jest on osobą urodzoną po dniu 31 grudnia 1948 r. i nie wystąpił z wnioskiem o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r. Powyższe okoliczności powodują, że do wnioskodawcy nie mogą mieć zastosowania regulacje, na które powołuje się w odwołaniu, a to zmieniony przez ustawę z dnia 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych art. 174 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Nie ma więc podstaw, aby w oparciu o powyższą regulację ustalić wnioskodawcy podstawę wymiaru emerytury na podstawie wynagrodzeń z lat 1964 – 1973. W ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawca nie spełnia też przesłanek do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie przepisów dotyczących wysokości emerytury osób urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r. Stosownie bowiem do treści art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wysokość emerytury i renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego: z kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia; z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176; z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Natomiast zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę. Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenie emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (art. 15 ust. 6). Sąd Okręgowy podniósł, że wnioskodawca wniosek o przyznanie emerytury złożył w 2000 r., a zatem ewentualne 10 kolejnych lat kalendarzowych winno być liczone w przedziale czasowym 1980 - 1999 i nie może obejmować lat 1964 - 1973. Ponadto wniosek o ponowne przeliczenie świadczenia wnioskodawca złożył w 2011 r., co sprawia, że 10 kolejnych lat może być weryfikowane z okresu 1990 – 2010, co też nie daje podstaw do uwzględnienia kolejnych lat 1964 – 1973 wskazanych we wniosku do organu rentowego oraz w odwołaniu od zaskarżonej decyzji. Z powyższych względów Sąd Okręgowy na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako nieuzasadnione.

Apelację od wyroku wywiódł wnioskodawca P. Ś. zaskarżając wyrok w całości i domagając się jego zmiany poprzez przyznanie wypracowanego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury w wysokości 183,7%. W piśmie procesowym z dnia 19 grudnia 2013 r. stanowiącym uzupełnienie apelacji wnioskodawca dodatkowo zarzucił, iż Sąd pierwszej instancji dokonał błędnej wykładni art. 174 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz bezpodstawnie dokonuje podziału społeczności emeryckiej na tych urodzonych przed dniem 31 grudnia 1948 r. (grupa poszkodowana) i po tej dacie (grupa uprzywilejowana). Ponadto skonstatował, iż nie zostało dostatecznie wyjaśnione, jaki przepis prawny spowodował, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Odział w N. odebrał mu decyzją z dnia 11 maja 2011 r. wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wynoszący 183,27%, co doprowadziło w konsekwencji do zaniżenia wysokości otrzymywanego

świadczenia. Wnioskodawca wskazał, iż Sąd pierwszej instancji rozpoznając jego odwołanie powinien także wyjaśnić w jaki sposób zostało wyliczone należne mu świadczenie emerytalne w decyzji z dnia 11 grudnia 2009 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie w pierwszej kolejności należy nadmienić, że ukształtowanym poglądem w orzecznictwie jest, iż w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot i zakres orzeczenia sądu wyznaczany jest przez treść decyzji organu rentowego. Zatem tylko na tym obszarze sąd dokonuje jej kontroli zarówno pod względem jej formalnej poprawności, jak i merytorycznej zasadności (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 maja 1999 r. sygn. II UZ 52/99, OSNP 2000 nr 15, poz. 601, LEX 40789; z dnia 18 stycznia 2008 r., II UZ 43/07, LEX nr 442809; z dnia 22 lutego 2012 r. II UK 275/11, LEX nr 1215286 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 29 września 2000 r., II UKN 759/99, OSNP 2002 nr 10, poz. 246; z dnia 18 lutego 2010 r., III UK 75/09, OSNP 2011 nr 15-16, poz. 215; z dnia 1 września 2010 r., III UK 15/10, LEX nr 667499).

W związku z powyższym Sąd pierwszej instancji prawidłowo przyjął, że istota sporu sprowadzała się do wyjaśnienia czy podstawa wymiaru emerytury wnioskodawcy może zostać obliczona ponownie na podstawie wynagrodzeń z 10 kolejnych lat kalendarzowych (1964 - 1973) nie przypadających w okresie ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok kalendarzowy, w którym zgłoszony został wniosek o emeryturę. Wnioskodawca jako podstawę prawną złożonego wniosku do organu rentowego oraz odwołania wskazywał treść art. 174 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440) w brzmieniu obowiązującym od dnia 23 września 2011 r., który jak trafnie podniósł w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd pierwszej instancji ma wyłącznie zastosowanie do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego stanowiącego podstawę obliczenia emerytury dla osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., objętych nowym systemem emerytalnym oraz do osób, o których mowa w art. 55 tej ustawy. Do tego kręgu podmiotowego wnioskodawca nie należy, a zatem nie mogą mieć w stosunku do niego zastosowania regulacje dotyczące sposobu ustalania kapitału początkowego i emerytury, o której mowa w art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Dlatego też organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję prawidłowo odwołał się do treści art. 111 cytowanej powyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zgodnie z którym wysokość emerytury i renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego: z kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia; z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176; z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Skoro wnioskodawca przeszedł na emeryturę z dniem 1 maja 2000 r., to wysokość emerytury mogłaby zostać ustalona ponownie tylko wówczas, gdyby wnioskodawca wskazał na wynagrodzenia uzyskiwane w kolejnych 10 latach kalendarzowych w przedziale lat 1980 – 1999 bądź w 20 latach kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru byłby wyższy niż 168,02%. Z treści art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jednoznacznie wynika, że w przypadku wnioskodawcy brak jest podstaw prawnych, aby ustalić wysokość emerytury na nowo przy uwzględnieniu wynagrodzeń z kolejnych 10 lat z okresu 1964 – 1973, ponieważ nie mieszczą się one w przedziale czasowym 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury. Godzi się w tym miejscu także zauważyć, iż Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 5 kwietnia 2007 r., I UZP 7/06 (OSNP 2007 nr 17-18, poz. 256) przyjął, że na podstawie art. 111 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2004 r., emeryt pobierający wcześniej rentę z tytułu niezdolności do pracy nie ma prawa do ponownego obliczenia (przeliczenia) emerytury, z uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej w dniu złożenia wniosku o emeryturę, według podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych,

poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym złożył wniosek o rentę. Podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy, można ustalić na nowo (art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy wymienionej w punkcie 1) dla tego nowego świadczenia (emerytury), z uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku o emeryturę, tylko przy zachowaniu zasad określonych w jej art. 15.

Nie ma też racji wnioskodawca domagając się „przywrócenia” wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury 183,27%, który został wyliczony z wynagrodzeń z lat 1978 - 1980 i stanowił podstawę wyliczenia świadczenia rentowego. Z niekwestionowanych przez strony ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku wynika, że wnioskodawca w 2009 r. złożył do organu rentowego wniosek o ustalenie na nowo podstawy wymiaru emerytury przy przyjęciu kwoty bazowej obowiązującej w dacie przejścia na emeryturę zarówno do części socjalnej jak i stażowej i wówczas organ rentowy decyzją z dnia 11 grudnia 2009 r. ustalił wysokość emerytury w oparciu o wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu wynoszący 153,41%. Decyzja została wydana na podstawie art. 15 ust. 6 w związku z art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Tak obliczona emerytura okazała się jednak niższa niż ustalona decyzją z dnia 11 marca 2004 r., w której część stażowa została wyliczona od podstawy wymiaru pobieranej wcześniej renty. Następnie na skutek nowego wniosku P. Ś. złożonego w dniu 8 marca 2011 r. organ rentowy przeliczył podstawę wymiaru emerytury przyjmując wysokość wynagrodzeń udokumentowanych przez wnioskodawcę z wybranych 20 lat kalendarzowych podlegania ubezpieczeniu społecznemu, uzyskując wskaźnik wysokości wymiaru 168,02%. Ustalona w ten sposób wysokość emerytury okazała się korzystniejsza niż pobierane dotychczas świadczenie, którego podstawę wymiaru organ rentowy ustalił od podstawy wymiaru renty, mimo iż obecnie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony został na 168,02%. Podkreślić należy, na co trafnie zwrócił uwagę Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż kontrola prawidłowości decyzji organu rentowego z dnia 11 maja 2011 r. stanowiła przedmiot postępowania Sądu Okręgowego w Nowym Sączu w sprawie do sygn. IVU 855/11 oraz Sądu Apelacyjnego w Krakowie na skutek wywiezionej przez wnioskodawcę apelacji (III AUa 170/12). Wnioskodawca wnosząc odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w N. z dnia 11 maja 2011 r. zakwestionował również sposób wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury, który w jego ocenie powinien wynosić 183,27%, albowiem taki wskaźnik przyjął organ rentowy w decyzji z dnia 23 maja 2000 r. przyznającej mu emeryturę od dnia 1 maja 2000 r., gdzie do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto podstawę wymiaru renty ustalonej na podstawie wysokości wynagrodzeń z lat 1978-1980. Skoro wnioskodawca zdecydował się na ustalenie podstawy wymiaru emerytury stosownie do treści art. 21 ust. 1 pkt. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych na nowo stosownie do zasad określonych w art. 15 tej ustawy, to brak jest podstaw, co zostało szczegółowo przedstawione w rozważaniach dokonanych powyżej, aby do części stażowej emerytury stosować wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z wynagrodzeń z 3 kolejnych lat kalendarzowych i stanowiący podstawę wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.